

HILLARY
RODHAM
CLINTON

TERORO
BŪSENA

LOUISE
PENNY

BALTO

TRILERIS

HILLARY
RODHAM
CLINTON

TERORO
BŪSENA

LOUISE
PENNY

Trileris

Iš anglų kalbos vertė
KAROLINA MASAITYTĖ

BALTO
Vilnius, 2023

1 SKYRIUS

– Ponia sekretore, – Čarlzas Bointonas vijosi viršininę, Raudonmedžio koridoriumi skubančią į savo kabinetą Valstybės departamente. – Po aštuonių minučių turite būti Kapitolijoje.

– Kelionė trunka dešimt minučių, – Elena Adams leidosi bėgti. – Dar reikia nusiprausti ir persirengti. Nebent... – ji sustojo ir atsigrėžė į savo administracijos vadovą. – Nebent galiu eiti taip?

Moteris ištiesė rankas į šalis, kad jis atidžiai ją apžiūrėtų. Akys maldavo, balsas virpėjo. Rodės iš šuns gerklės ištraukta.

Bointono veidas persikreipė.

Įpusėjusi šeštą dešimtį Elena Adams buvo vidutinio ūgio, liekna ir grakšti. Geras skonis ir figūrą formuojantys „Spanx“ apatiniai slėpė aistrą plikytiems pyragaičiams. Vos pastebimas makiažas išryškino protingas mėlynas akis, bet moteris nesistengė paslėpti amžiaus. Jai nereikėjo apsimesti jaunesne. Atrodyti vyresnė taip pat neketino.

Jos kirpėjas, tepdamas plaukus pagal ypatingą formulę sumaišytais dažais, praminė Eleną „jos šviesybe blondine“.

– Su visa derama pagarba, ponias sekretore, jūs panaši į benamę.

– Kokia laimė, jis tave gerbia, – sušnabzdėjo Betė Džeimson, artimiausia Elenos draugė ir patarėja.

Dvidešimt dvi valandas trunkanti sekretorės Adams darbo diena prasidėjo diplomatiniais pusryčiais Amerikos ambasadoje Seule; toliau vyko aukščiausio rango derybos dėl regiono saugumo ir pastangos išgelbėti staiga ant plauko pakibusią gyvybiškai svarbią prekybos sutartį. Įtempta diena baigėsi ekskursija po trašų gamyklą Gangvono provincijoje – iš tikro ji tebuvo priedanga skubiai išvykai į demilitarizuotą zoną prie Šiaurės Korėjos sienos.

Galiausiai išvargusios Elenos Adams laukė ilgas skrydis namo. Lėktuvui pakilus ji pirmiausia nusimetė figūrą formuojančius apatinius ir kliūstelėjo gerą taurę šardonė.

Ji praleido kelias valandas siųsdama ataskaitas savo pavaduotojams, prezidentui ir skaitydama gautus raštus. Ar bent jau bandė tai daryti: įkniubusi veidu į pranešimą dėl darbuotojų samdos JAV ambasadoje Islandijoje, užmigo.

Krūptelėjo ir atsibudo, kai padėjėja palietė jai petį.

– Ponia sekretore, leidžiamės.

– Kur?

– Vašingtone.

– Valstijoje? – atsisėdusi ji persibraukė pirštais plaukus; šie pasistojo piestu, lyg pati būtų išsigandusi ar į galvą būtų šovusi išgaininga mintis.

Tikėjosi išgirsti, kad lėktuvas leidžiasi Sietle. Galbūt pasipildyti degalų, pakrauti maisto ar gal dėl kokio nors netikėto techninio nesklandumo. Nesklandumų ištis buvo, ir anaipol ne techninių.

Ji netikėtai užmigo, be to, jai reikėjo nusiprausti po dušu...

– Sostinėje, Kolumbijos apygardoje.

– O Viešpatie, Džine. Negi negalėjai pažadinti manęs anksčiau?

– Mėginau, bet jūs tik kažką sumurmėjote ir vėl užmigote.

Elena šį tą miglotai prisiminė, bet manė sapnavusi.

– Ačiū už gerus ketinimus. Ar dar liko laiko išsivalyti dantis?

Pasigirdo dzingtelėjimas: kapitonas įjungė saugos diržų ženklą.

– Bijau, kad ne.

Elena dirstelėjo pro vyriausybinių orlaivio, kurį juokais praminė trečiuoju lėktuvu*, langą. Nužvelgė Vašingtono Kapitolijaus kupolą – ten ji netrukus turėjo atsidurti.

---

* Pirmuoju lėktuvu vadinamas orlaivis, kuriuo skrenda prezidentas, antruoju – viceprezidentai. (*Čia ir toliau – vertėjos pastabos.*)

Lange išvydo savo atspindį. Suvelti plaukai. Nutekėjęs tušas. Suglamžyti drabužiai. Nuo kontaktinių lęšių krauju pasrucusios akys degė. Rūpesčio ir įtampos raukšlės veide – vos prieš mėnesį per inauguraciją jų nebuvo. Tą šviesią, spindinčią dieną pasaulis atrodė naujas ir pilnas galimybių.

Kaip ji mylėjo savo šalį. Šlovingą, bet prigesusią kelrodę žvaigždę.

Dešimtmečius kurtą ir valdytą pasaulinę žiniasklaidos grupę, imperiją, kurią šiandien sudarė kelios televizijos stotys, naujienų kanalas, interneto svetainės ir laikraščiai, Elena Adams perdavė ateinančiai kartai. Dabar visam tam vadovavo jos dukra Ketrina.

Ketverius metus stebėjusi, kaip mylima šalis ritasi į pražūtį, pagaliau galėjo pagelbėti jai atsitiesti.

Po mylimo vyro Kvino mirties Elena jautėsi ne tik vieniša, bet ir bergždžiai gyvenanti. Laikui bėgant šis jausmas vis stiprėjo. Jai magėjo daugiau nuveikti, ištiesti pagalbos ranką. Ne vien rašyti apie skausmą, o stengtis jį palengvinti. Gražinti skolą.

Kas galėjo patikėti, kad tokią galimybę pasiūlys išrinktasis prezidentas Daglas Viljamsas. Kaip greitai viskas gali pasikeisti – ne tik į bloga, bet ir į gera.

Taip Elena Adams atsidūrė trečiajame vyriausybiniam orlaivyje. Naujoji Amerikos valstybės sekretorė.

Ji gavo galimybę atkurti sąjungininkų ryšius – ankstesnė administracija buvo veik nusikalstamai aplaidi. Atnaujinti gyvybiškai svarbius santykius. Perspėti nedraugus – kurie galbūt ketino pakenkti jos šaliai ir buvo pajėgūs tai padaryti.

Elena Adams galėjo ne tik kalbėti apie pokyčius, bet ir juos įgyvendinti. Paversti priešus draugais, suvaldyti suirutę bei siaubą.

Ir vis dėlto...

Veidas, žvelgiantis į ją iš lėktuvo iliuminatoriaus, nebeatrodė toks tikras. Nepažįstamoji. Pavargusi, susitaršiusi, visa ko mačiusi

moteris. Vyresnė nei savo metų. Galbūt – šiek tiek išmintingesnė. O gal tik ciniškesnė? Tikėjosi, kad taip nėra. Kąžin kodėl staiga tapo taip sunku atskirti išmintį ir cinizmą.

Išsitraukusi lyžtelėjo popierinę nosinę, nuvalė blakstienų tušą. Išlygino plaukus ir nusišypsojo atspindžiui.

Parodomasis veidas. Tas, kurį pažinojo žmonės: žiniasklaida, kolegos, užsienio šalių vadovai. Savimi pasitikinti, maloni, užtikrinta moteris, valstybės sekretorė, atstovaujanti galingiausiai pasaulio valstybei.

Vis dėlto – tik išorė. Blyškus atspindys sakė dar kai ką. Šitą šiuurpą Elena Adams dažniausiai slėpdavo net nuo savęs. Tačiau nuovargis leido siaubui pralaužti jos gynybines sienas.

Ji matė baimę. Ir jos artimą giminaitę – dvejonę.

Ar tai tikra, o gal tik vaizduotės žaismas? Nematomas priešas šnabždėjo, kad ji tam netinkama. Nesusidoros su užduotimi. Kad vieną dieną padarys klaidą ir užtrauks pavojų tūkstančiams, galbūt – milijonams gyvybių.

Ji vijo beprasmes mintis, iš jų nebuvo nieko gera. Bet net atsi-traukdamas balsas kuždėjo: kodėl manai, kad tai – netiesa?

Lėktuvui nusileidus Endriuso oro pajėgų bazėje, Elena iškart sėdo į šarvuotą automobilį. Važiuodama turėjo perskaityti dar kelias atmintines, ataskaitas, elektroninius laiškus. Panirusi į darbą nė nepastebėjo pro šalį lekiančio Vašingtono.

Požeminiame Valstybės departamento garaže – senbuviai beveik meiliai tebevadina Hario S. Trumeno monolitą Miglų Slėniu* – vorele išsirikiavusi apsauga skubėjo palydėti Elenos iki lifto ir jos asmeninio darbo kabineto septintame aukšte.

Prie lifto jos laukė administracijos vadovas Čalzas Boitonas. Vienas iš žmonių, kuriuos į naujosios valstybės sekretorės komandą paskyrė

---

* *Foggy Bottom*, pagal kvartalo, išikūrusio žemoje, pelkėtoje upės pakrantėje pavadinimą. Čia nuolat tvyrodamo migla, vėliau – ir fabriku dūmai.

prezidento kabinetas. Aukštas, laibas; liekna figūra – veikiau nervingo gyvumo nei fizinio krūvio ar gerų mitybos įpročių vaisius. Susitarę plaukai, įtempti raumenys – lyg bet kurią akimirką būtų pasirengę leistis į kojas.

Jis dvidešimt šešerius metus kilo politinės tarnybos laiptais, kol galiausiai tapo sėkmingos ir kaip reta atkaklios prezidento Daglo Viljamso rinkimų kampanijos strategu.

Pagaliau įžengęs į šventovių šventovę Čarlzas Bointonas buvo pasiryžęs ten ir pasilikti. Tai jo atlygis už įsakymų vykdymą. Ir sėkmingai pasirinktą kandidatą.

Administracijos vadovas nustatė taisykles, tramdančias nepaklusnius vyriausybės sekretorius. Bointono akimis, šie tebuvo laikini politiniai įrankiai. Viso labo puošmenos. Svarbiausias veikėjas buvo jis.

Elena ir jos administracijos vadovas greitai ėjo dailylentėmis išpuoštu Raudonmedžio koridoriumi į savo kabinetą. Iš paskos sekė patarėjai, padėjėjai ir apsaugos agentai.

– Nesijaudink, – ją vijosi Betė. – Metinis pranešimas palauks. Gali atsipalaiduoti.

– Nieko panašaus, – Bointono balsas kilstelėjo visa oktava. – Jums nevalia atsipalaiduoti. Prezidentas siunta. Be to, tai ne oficialus metinis pranešimas.

– Oi, liaukitės, Čarlzai. Nebūkite toks smulkmeniškąs, – staiga sustojusi Elena vos nesukėlė griūties. Ji nusišpyrė purvinus aukštakulnius ir vienomis kojiniųėmis leidosi storu kilimu.

– Prezidentas nuolat siunta! – jiems įkandin šūktelėjo Betė. – Tai sakote, jis dar ir nepatenkintas? Elena jis visada nepatenkintas.

Bointonas piktai pažvelgė į Betę.

Jam nepatiko šitoji Elizabetė Džeimson. Betė. Pašalinė, atsidūrusi čia tik dėl to, kad visą gyvenimą buvo valstybės sekretorės draugė. Valstybės sekretorius turi teisę pasirinkti vieną artimą patikėtinį,

patarėją, kuris su juo dirbtų. Bointoną šitai erzino. Su pašaliniais bet kokia situacija tampa nenuspėjama.

Todėl ir nemėgo Betės. Už akių praminė ją ponia Kapone, mat ji panėšėjo į Barbarą Bilingsli, mažojo Teodoro motiną iš televizijos serialo „Palikite viską Bebrui“*. Pavyzdinga šeštojo dešimtmečio namų šeimininkė.

Saugi. Patikima. Paslaugi.

Deja, *šita* ponia Kaponė pasirodė ne tokia jau paprasta. Ji kone šventai tikėjo Betės Midler išmintimi: „Tegu juos juokas rauna – ir tiek tos bėdos!“ Čarlzas Bointonas žavėjosi kino ir muzikos legenda, bet nenorėjo, kad ji patarinėtų valstybės sekretorei.

Vis dėlto teko pripažinti – Betė buvo teisi. Daglas Viljamsas nemėgo valstybės sekretorės. Ir būtų buvę pernelyg švelnu pavadinti šią nemeilę abipuse.

Niekas nesitikėjo, kad naujai išrinktasis prezidentas tokioms įtakingoms ir garbingoms pareigoms pasirinks politinę priešę. Tą, kuri pasitelkusi didžiulius savo išteklius, rėmė jo varžovą dėl partijos kandidato vardo.

Visi buvo dar labiau priblokšti, kai Elena Adams patikėjo savo žiniasklaidos imperiją suaugusiai dukrai ir sutiko užimti postą.

Išgirdę naujieną politikai, apžvalgininkai, kolegos paleido liežuvius. Ištisas savaites ji davė peno politinėms pokalbių laidoms.

Elenos Adams paskyrimas buvo aptariamasis visuose Vašingtono vaikarėliuose. Viešbučio „Hay-Adams“ rūsyje įsikūrusiame bare „Off the Record“ šnekėta tik apie tai.

Kodėl ji sutiko?

Nors kur kas svarbesnis ir įdomesnis klausimas, kodėl išrinktasis prezidentas Viljamsas pasiūlė nuožmiausiai, garsiausiai priešininkei vietą savo vyriausybėje? Negana to – valstybės sekretorės postą?

---

* „Leave It to Beaver“ – 1957–1963 m. rodyta amerikiečių televizijos komedija apie smalsų ir naivų berniuką Teodorą Kaponę, visų vadinamą Bebru, ir jo nuotykius namie, mokykloje, su draugais.

Dauguma spėjo, kad Daglas Viljamsas sekė Abraomo Linkolno pėdomis ir būrė į savo komandą varžovus. Arba – dar labiau tikėtina – klausė senovės karinio stratego Sun Tzu ir draugus laikė arti, o priešus – dar arčiau.

Ilgainiui paaiškėjo, kad abi prielaidos klaidingos.

Savo ruožtu Čarlzui Bointonui (draugams – tiesiog Čarlzui) terūpėjo, kad Elenos Adams nesėkmės nepakenktų jam pačiam. Dievas mato, neketino grimzti dugnan kartu su ja.

Po kelionės į Pietų Korėją ir valstybės sekretorės, ir jos administracijos vadovo likimas pakibo ant plauko. O šią akimirką jie gaišino visą šitą nelemtą neva metinį prezidento pranešimą.

– Paskubėkit, paskubėkit, greičiau.

– Pakaks, – stabtelėjo Elena. – Nesileisiu pašiepiama ir vaikoma. Jei teks eiti šitaip, tebūnie.

– Taip negalima, – išsigandęs Bointonas išpūtė akis. – Jūs atrodote...

– Taip, jau sakėte, – Elena atsigręžė į draugę. – Bete?

Akimirką stojusią tylą drumstė tik nepatenkinto Bointono purkštavimas.

– Tu atrodai puikiai, – tyliai tarė Betė. – Gal tik brūkštelėk lūpas.

Iš savo rankinės ji ištraukė lūpų dažų tūbelę, plaukų šepetį bei pudrinę ir padavė Elenai.

– Paskubėkit, paskubėkit, – beveik švokštė Bointonas.

– Į barą atėjo oksimoronas... – nenuleisdama žvilgsnio nuo krauju pasrucusių draugės akių sušnabždėjo Betė.

Elena susimąstė, nusijuokė.

– ... ir stojo spengianti tylą.

– Nuostabu, – šyptelėjo Betė.

Bičiulė sunkiai atsiduso, įdavė savo didįjį kelioninį krepšį padėjėjai ir atsigręžė į Bointoną.

– Na ką, pirmyn?

Sekretorė Adams tvardėsi, bet jos širdis tuksėjo. Vienomis kojineėmis, nešina purviniais bateliais abiejose rankose ji grįžo Raudonmedžio koridoriumi iki lifto. Ir nusileido.

– Greičiau, greičiau, – Amiras mojo žmonai. – Jie jau namuose. Už nugaros aidėjo bildesys, vyrų šauksmai, įsakymai. Akcentas stiprus, bet prasmė nekėlė abejonių:

– Daktare Bukhari, išeikite. Tučtuojau.

– Eik, – Amiras išstūmė Nasriną į skersgatvį. – Bėk.

– O tu? – ji prispaudė prie krūtinės krepšį.

Sutreskėjo medis – išlėkė namo Kahūtoje netoli Islamabado durys.

– Jiems reikia ne manęs. Tai tave jie turi sustabdyti. Aš atitrauksiu dėmesį. Eik, nagi.

Moteris grėžėsi eiti, bet jis sugriebė jai už rankos ir prisitraukęs artyn priglaudė prie krūtinės.

– Myliu tave. Labai tavimi didžiuojuosi.

Pabučiavo ją taip stipriai, kad dantys susidūrė, ir Nasrina pajuto prakirstos lūpos kraujo skonį. Bet vis tiek nesitraukė vienas nuo kito. Nauji šūksniai vis artėjo, ir juodu išsiskyrė.

Jis norėjo paprašyti, kad praneštų, kai saugiai pasieks kelionės tikslą. Bet nepaprašė. Suprato, kad negalės su juo susisiekti.

Taip pat buvo tikras – kaip ir Nasrina – kad neišgyvens šios nakties.

2 SKYRIUS

Kai Senato ceremonimeistro pavaduotojas pranešė apie valstybės sekretorės atvykimą, kilo šurmulys: buvo dešimt po devintos ir kiti vyriausybės nariai jau sėdėjo savo vietose.

Sklido gandai, kad Elena Adams – paskirtoji įpėdinė ir todėl jos nėra; nors dauguma buvo įsitikinę, kad prezidentas Viljamsas veikiausiai pasirinktų paveldėtoja savo kojine, o ne ją.

Įžengusi į salę Elena, regis, nepastebėjo spengiančios tylos.

Į barą atėjo oksimoronas...

Ji pakėlė galvą ir nusekė paskui savo palydą kaip niekur nieko šypsodamasi abipus perėjimo susirinkusiems Atstovų rūmų nariams.

– Tu pavėlavai, – sušnypštė gynybos sekretorius, kai ji užėmė vietą pirmoje eilėje tarp jo ir Nacionalinės žvalgybos direktoriaus. – Dėl tavęs atidėjome pranešimą. Prezidentas niršta, mano, kad tai tyčia, kad visa žiniasklaida skirtų dėmesį tau.

– Prezidentas klysta, – prakalbo Nacionalinės žvalgybos direktorius. – Jūs nė už ką taip nepasielgtumėte.

– Ačiū, Timai, – atsakė Elena. Ištikimiausias prezidento Viljamso šalininkas retai kada ją palaikydavo.

– Po visos tos privirtos košės Pietų Korėjoje, – pridūrė Timas Bičamas, – vargu ar norėtumėt kokio nors dėmesio.

– Dėl Dievo, kaip tu apsirengusi? – gynybos sekretorius pasibjaurėjęs suraukė nosį. – Bene vėl dalyvavai purvo imtynėse?

– Ne, pone sekretoriau. Aš tiesiog dirbau savo darbą. Kartais tam reikia susitepti rankas. Pats kaip visada atrodote nepriekaištingai, – nužvelgusi jį pridūrė Elena.

Iš kitos pusės sėdėjęs Nacionalinės žvalgybos direktorius nusijuokė. Visi atsistojo – Senato ceremonimeistras paskelbė: „Pone pirmi-
ninke, Jungtinių Amerikos Valstijų prezidentas.“

Daktarė Nasrina Bukhari bėgo pažįstamomis gatvelėmis, vengda-
ma besimėtančių dėžių ir skardinių, kurios būtų galėjusios ją išduoti.

Nesustojo nė akimirką. Nė karto neatsigrėžė. Net kai pasigirdo
šūviai.

Nusprendė, kad vyrui, su kuriuo ji praleido dvidešimt aštuone-
rius metus, pavyko pabėgti. Išgyventi. Pasislėpti nuo užpuolikų, ku-
rie buvo pasiūsti jų sulaikyti. Sulaikyti ją.

Jo nenužudė. Nesučiuo – tai būtų dar baisiau. Būtų kankinamas
tol, kol išduotų viską, ką žino.

Nutilusį šaudymą ji palaikė ženklui, kad Amiras saugiai paspruko.
Dabar – jos eilė.

Nuo to priklausė visas.

Likus pusei kvartalo iki autobuso stotelės, Nasrina sulėtino žings-
nį, atsikvėpė ir ramiai, neskubėdama prisiartinė prie eilės. Širdis tuk-
sėjo, bet veidas buvo ramus.

Anahita Dahir sėdėjo prie stalo Valstybės departamento Pietų ir
Vidurinės Azijos reikalų biure.

Akimirką atsitraukė nuo darbo ir priėjo prie televizoriaus ant
priešingos sienos: tuoj turėjo kalbėti prezidentas.

Ketvirtis po devintos. Kaip sakė komentatoriai, kreipimasis vėla-
vo, nes nebuvo valstybės sekretorės, naujosios Anahitos viršininkės.

Kamera lydėjo neseniai išrinktą valstybės vadovą į puošnią
salę. Jį pasitiko audringi šalininkų aplodismentai ir slopūs vis dar

neatsigavusios opozicijos plojimai. Vos prieš mėnesį prisaikdintas prezidentas Viljamsas vargiai suprato tikrąją Jungtinių Amerikos Valstijų padėtį. Ir net suprasdamas kažin ar būtų ją pripažinęs.

Apžvalgininkai sutarė, kad prezidentas laviruos tarp ankstesnės vyriausybės kritikos už paliktą netvarką – ne itin atviros, ir viltingų, nors ir ne per daug optimistinių pažadų.

Svarbu sumažinti pernelyg didelius rinkimų lūkesčius ir kartu atsi-kratyti bet kokios kaltės.

Prezidento Viljamso pasirodymas Kongrese buvo politinis spektaklis, savotiškas kabukis. Regimybė svarbiau nei žodžiai. O Dagleas Viljamsas gebėjo atrodyti tikras prezidentas.

Anahita matė, su koku džiaugsmu jis įžengia į salę, sveikindamasis ir šypsodamasis ir politiniams draugams, ir priešams, bet kamera vis nukrypdamas į valstybės sekretorę.

Štai tikra drama. Tikroji vakaro žvaigždė.

Komentatoriai su pasimėgavimu spėliojo, ko griebsis prezidentas Viljamsas susidūręs su valstybės sekretore akis į akį. Su koku pasitenkinimu be paliovos kartojo, kad Elena Adams ką tik išlipo iš lėktuvo po siaubingo pirmo susitikimo, per kurį sugebėjo atstumti svarbų sąjungininką ir išjudinti ir taip neramų regioną.

Jų susitikimo akimirka čia, posėdžių salėje, stebės šimtai milijonų žmonių visame pasaulyje. O socialiniuose tinkluose ji bus peržiūrima vėl ir vėl.

Erdvė kibirkščiavo nuo lūkesčių.

Norėdami įskaityti bet kokią valstybės vadovo užuominą komentatoriai pasilenkė į priekį.

Be biuro vadovo, užimančio kampinį kabinetą su dviem langais, jaunoji užsienio reikalų tarnybos darbuotoja buvo viena. Ji žengė arčiau prie ekrano, susidomėjusi, kas nutiks tarp naujojo prezidento ir jos naujosios bosų bosės. Įsitraukusi nė neišgirdo, kaip skambtelėjo atėjusi žinutė.

Kol prezidentas Viljamsas žingsniavo į priekį stabtelėdamas pabendrauti ir pamojuoti, politikos komentatoriai aptarė Elenos Adams plaukus, makiažą, drabužius. Netvarkingus ir – kaip spėjo – purvinus.

– Ji atrodo lyg ką tik iš rodeo.

– Ir rengiasi į skerdyklą.

Visi vėl sukikeno.

Galiausiai vienas komentatorių pažymėjo, kad valstybės sekretorė Adams tikriausiai neketino padaryti tokio įspūdžio. Tai patvirtina, kaip rimtai ji dirba.

– Ji ką tik parskrido iš Seulo, – priminė jis.

– Regis, derybos ten nutrūko.

– Ką gi, – pripažino pašnekovas, – sakiau, kad ji dirba rimtai, bet nepaveikiai.

Visi niūriu tonu aptarė, kokia pražūtinga gali būti nesėkmė Pietų Korėjoje. Valstybės sekretorei Adams, būsimajai vyriausybei. Jų padėčiai toje pasaulio dalyje.

Jaunoji užsienio reikalų tarnybos darbuotoja suprato – tai irgi politinis spektaklis. Vienas nepavykęs susitikimas niekaip negalėjo atnešti neatitaisomų nuostolių. Vis dėlto žvelgiant į naująją bosę abejonių neliko: žala padaryta.

Ne per seniausiai į tarnybą atėjusi Anahita Dahir buvo ganėtinai įžvalgi ir suprato: Vašingtone regimybė dažnai kur kas galingesnė nei tikrovė. Tokia stipri, kad iš tikro galėjo kurti tikrovę.

Kamera neatsitraukė nuo komentatorių taršomos valstybės sekretorės Adams.

Kitaip nei apžvalgininkai, Anahita matė beveik savo motinos amžiaus moterį – pasitempusią, tiesia nugara, pakelta galva, dėmesingą. Pagarbią. Atsigręžusi į priešais besiartinantį vyrą ji ramiai laukė savo likimo.

Anahitos akimis, susitaršiusi išvaizda tik pabrėžė jos orumą.

Iki tos akimirkos jauna moteris noriai klausėsi komentatorių ir kolegų analitikų kalbų. Girdi, Elenos Adams paskyrimas – begėdiškas politinis klastingo prezidento ėjimas.

Vis dėlto šią akimirką, matydama, kaip artinasi prezidentas ir valstybės sekretorė įsitempia, Anahita dvejojo.

Ji išjungė televizoriaus garsą. Nebuvo ko daugiau klausytis.

Grįžusi prie savo stalo pastebėjo naują žinutę. Atidariusi vietoj siuntėjo vardo pamatė atsitiktines raides. Ir pats turinys buvo be žodžių – tik skaičių ir ženklų eilė.

Elenai Adams dingtelėjo, kad artėjantis prezidentas ketina jos nepastebėti.

– Pone prezidente, – prakalbo ji.

Jis stabtelėjo ir pažvelgė, lyg jos nematytu, linkčiodamas ir šypsodamasis į abi puses. Ištiesęs ranką pro šalį – alkūne beveik užkliudė jai veidą – paspaudė už Elenos nugaros sėdinčiam žmogui delną. Tik tada labai lėtai pažvelgė jai į akis. Priešiškumas buvo toks juntaamas, kad ir gynybos sekretorius, ir Nacionalinės žvalgybos direktorius per žingsnį atsitraukė.

Viljamsas buvo ne šiaip įsiutęs. Nė vienas nenorėjo, kad smūgis kliūtų ir jiems.

Kamerų ir milijonų žiūrovų stebimas gražus veidas buvo griežtas, veikiau nusivylęs nei piktas. Taip liūdnas tėvas žvelgia į geranori, bet nepaklusnų vaiką.

– Ponia sekretore. *Tu kvaila ožka.*

– Pone prezidente. *Tu pasipūtęs kalakutas.*

– Galbūt rytą prieš vyriausybės posėdį užsuktumėt į Ovalinį kabinetą?

– Su malonumu, pone.

Jis nuėjo toliau lydimas draugiško žvilgsnio. Elena Adams galėjai pasikliauti.

Užėmusi savo vietą valstybės sekretorė mandagiai klausėsi, kaip prezidentas Viljamsas pradėjo pranešimą. Kuo toliau, tuo labiau kalba įtraukė moterį. Ne iškalbumu, kažin kuo didingesniu nei žodžiai.

Rimtis, istorija, tradicijos. Ją pakėrėjo įvykio puikumas, rami didybė, žavesys. Simbolis – jei ne pats turinys.

Ir draugams, ir priešams buvo pasiūsta svarbi žinia apie tęstinumą, stiprybę, ryžtą ir tikslą. Buvusios vyriausybės padaryta žala bus atitaisyta. Amerika vėl buvo tokia pati, kaip anksčiau.

Užplūdęs jausmas užgožė Elenos nemeilę Daglui Viljamsui. Išsklaidė nepasitikėjimą ir įtarimus, paliko tik pasididžiavimą. Ir nuostabą. Kad vienaip ar kitaip gyvenimas ją čia atvedė. Suteikė galimybę atlikti priedermę.

Galbūt ji atrodo kaip benamė ir trenkia trąšomis, bet ji – Amerikos valstybės sekretorė. Elena Adams mylėjo savo šalį ir darė viską, kad ją apgintų.

Atsisėdusi autobuso gale daktarė Nasrina Bukhari prisivertė žiūrėti tiesiai į priekį. Ne pro langą. Ne į pabalusiais krumpliais spaudžiamą krepšį ant kelių.

Ne į bendrakeivius. Svarbiausia – vengti akių sąlyčio. Ji nutaisė ramų, nuobodžiaujantį veidą.

Autobusas truktelėjo ir drebėdamas pajudėjo pasienio link. Dėl skrydžio buvo sutarta, bet nesakiusi niekam, net Amirui, ji pakeitė planą. Žmonės, pasiūsti jos sulaukyti, tikėjosi, kad Nasrina pasistengs išvykti kuo greičiau. Jie lauks oro uoste. Prireikus pasodins saviškius į visus skrydžius. Padarys viską, kad ji nepasiektų tikslo.

Sučiuptas ir kankinamas Amiras gali atskleisti planą. Todėl viską reikia pakeisti.

Narsina Bukhari mylėjo savo šalį. Ir buvo pasirengusi viskam, kad ją apgintų.

Vadinasi, palikti viską, ką mylėjo.

Anahita Dahir stebeilijo į ekraną. Suraukusi antakius pirmą akimirką palaikė žinutę brukalu. Jų ateidavo dažniau, nei galėjai įsivaizduoti.

Vis dėlto jai reikėjo patvirtinimo. Pasibeldusi į kabineto duris įėjo vidun. Viršininkas žiūrėjo kalbą ir kraipė galvą.

– Kas nutiko?

– Žinutė. Manau, brukalas.

– Parodyk.

Anahita atgrėžė ekraną.

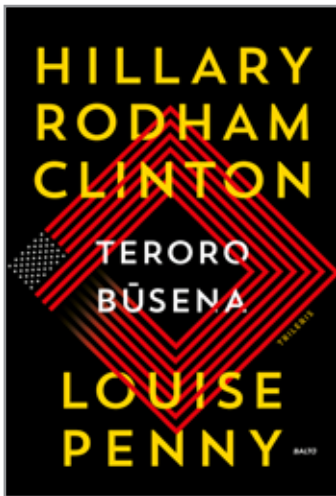
– Šaltinis tikrai ne mūsiškis?

– Tikrai ne, pone.

– Gerai. Ištrink.

Ji taip ir padarė. Bet dėl visa ko pirma užsirašė tekstą.

19 / 0717,38 / 1536,119 / 1848

**ĮSIGYKITE
KNYGĄ DABAR**

 knygos.lt